

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1280/2019
12.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгана Аћимовића, председника већа, Миролуба Томића, Јасмине Васовић, Радмиле Драгичевић-Дичић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 4. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Дашића и браниоца окривљеног ББ, адвоката Бранка Петковића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 707/18 од 07.03.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 520/19 од 04.09.2019. године, у седници већа одржаној 12.12.2019. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 707/18 од 07.03.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 520/19 од 04.09.2019. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 707/18 од 07.03.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 520/19 од 04.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 707/18 од 07.03.2019. године, окривљени АА и окривљени ББ оглашени су кривим због извршеног кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 4. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђени на казне затвора, окривљени АА у трајању од једне године и три месеца, а окривљени ББ у трајању од једне године, и исту ће (само окр. ББ) издржати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, на начин како је то прописано Законом о извршењу кривичних санкција, те су обавезани да суду накнаде паушал, а о трошковима кривичног поступка ће бити одлучено посебним решењем, док су

оштећени упућени на парницу ради остварења имовинскоправног захтева на основу члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 520/19 од 04.09.2019. године, одбијене су, као неосноване, жалбе бранилаца окривљених АА и ББ и потврђена пресуда Основног суда у Суботици К 707/18 од 07.03.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Дашић, на основу члана 483. став 1. и 3. ЗКП, због повреде закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. и 4. ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде те предмет врати Основном суду у Суботици на поновни поступак и одлучивање или да исте преиначи тако што ће у односу на окривљеног донети пресуду којом се оптужба одбија због застаре кривичног гоњења;

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Бранко Петковић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) у вези са одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев, те да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ББ ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело или да укине побијану другостепену пресуду и предмет врати том суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ, адвоката Бранка Петковића, је неоснован, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Дашића је недозвољен.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног ББ се указује, на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, истицањем да је кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. КЗ кривично дело бланкетног карактера, из ког разлога је било нужно да се у оптужном акту и у изреци пресуде наведе које је то овлашћење у погледу управљања, располагања и коришћења имовином повредио окривљени као одговорно лице - лице овлашћено за заступање предузећа ВВ из ..., односно да се мора навести конкретан материјално правни пропис који је у том случају повређен. Како се ради о привредном пословању, одбрана налази да се могло радити само о непридржавању Закона о предузећима, Закона о привредним друштвима или других прописа који регулишу привредно пословање, што у конкретном случају није учињено.

Врховни касациони суд је изложене наводе, у захтеву браниоца окривљеног ББ, оценио као неосноване.

Наиме, поднетим захтевом у суштини се не оспорава изреком пресуде утврђена груба повреда овлашћења у погледу располагања и коришћења имовином од стране окривљеног, већ се повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП везује за недостатак бланкетне норме у изреци пресуде, односно за изостанак означања материјално-правног прописа који је у конкретном случају повређен.

По оцени овога суда, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених којима се указује на непостојање битних елемената кривичног дела у радњама окривљених само због околности да у побијаној правноснажној пресуди није конкретно означен материјално-правни пропис прекршен радњама окривљених.

Ово стога што недостатак означања конкретног материјално-правног прописа код јасно, у изреци правноснажне пресуде, опредељене радње у вези грубе повреде овлашћења у погледу управљања, располагања и коришћења имовином, која се изјављеним захтевима за заштиту законитости не оспорава, не утиче на постојање кривичног дела у конкретном случају.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Бранка Петковића указује да су судови у одлучивању повредили одредбу члана 439. тачка 1) ЗКП када су окривљеног ББ „прогласили кривим“ за дело које је брисано из КЗ, јер је, по ставу одбране, извршена декриминализација кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. КЗ.

Наиме, иста повреда закона истицана је и у жалби изјављеној против другостепене пресуде, а другостепени суд је на страни 10 и 11 побијане пресуде изнео јасне и довољне разлоге, у делу у коме наводи да је дана 01.03.2018. године ступио на снагу Кривични законик који више не предвиђа кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди, ни по називу ни по нумерацији, али да наведено кривично дело има континуитет са кривичним делом злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. конкретно ставом 3. истог члана КЗ, као и да је обавеза суда да у смислу одредбе члана 5. КЗ примени најблажи закон за учиниоца, уколико је након извршења кривичног дела закон измењен једном или више пута, те да је у конкретном случају за окривљеног блажи закон који је важио у време извршења кривичног дела, односно одредба члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 4) КЗ због прописаног мањег максимума запрећене казне од 8 година затвора.

Ове разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као јасне и довољне и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Осим наведеног, захтевом браниоца окривљеног ББ се указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, али уз детаљну анализу и образложење, које се своди на то, да суд из пословне евиденције ДОО „ГГ“ и ВВ није правилно утврдио њихова међусобна дуговања и потраживања, из ког

разлога није правилно утврдио колико је стварно дуговање ДОО „ГГ“, из ког податка се даље утврђује постојање елемената кривичног дела.

Изнетим наводима се, по ставу Врховног касационог суда, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно одредбу члана 440. ЗКП, која не представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, те је у том делу захтев браниоца окривљеног ББ оцењен као недозвољен.

Захтев браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Дашића, је недозвољен.

Захтевом овог браниоца се указује да је првостепени суд одбио предлог одбране да прибави књиговодствену документацију у вези фактурисања услуга и наплате потраживања предузећа ДОО „ГГ“ од предузећа ВВ; да је вештак Оливера Шапурић свој налаз и мишљење дала на основу непотпуне књиговодствене документације због чега исти није дат у складу са чињеницама; да је суд погрешно утврдио да су окривљени својим радњама прибавили имовинску корист за ВВ и причинили штету за ДОО „ГГ“ и др, чиме се суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно одредбу члана 440. ЗКП.

Истим захтевом браниоца окривљеног АА се указује и на битну повреду „одредаба кривичног поступка“ из члана 438. став 3. у вези члана 356. и 395. ЗКП, уз изношење разлога у чему се исте повреде састоје.

Међутим, како указивање на повреду одредбе члана 440. ЗКП и члана „438. став 3. у вези члана 356. и 395. ЗКП“, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, не представљају законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, поднети захтев је оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Драган Аћимовић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић